

Isparta'dan Erzurum'a Dönüş

Yoldayım. Erzurum'a gelene kadar yer yer zihnimi şu sorular işgal etti:

- Âdil Türk Mahkemelerinin vermiş olduğu bunca beraat kararlarına rağmen, Bediüzzaman, niye hâlâ göz hapsindeydi ve eserleri niye hâlâ serbestçe okunmuyordu?!..

- Neden %99'u Müslüman olan bu vatan evlatları O'nu, göğsünü gere gere değil de korka korka ziyaret ediyorlardı? Neden başları dik, alınları açık, vicdanları hür olarak değil de daracık sokaklardan gizli gizli geçerek O'nu ziyaret ediyorlardı?..

- Bin seneden beri, tevhid bayrağını cihanın her tarafında şerefle dalgalandırmak için cepheden cepheye koşan ve bu uğurda candan ve cihandan geçen o şanlı ecdadın torunları şimdi böyle nadir'ül-vücûd bir İslâm kahramanının feyz ve irşadından mahrum mu bırakılmak isteniyordu?!..

- Bu bir oyun muydu? Bu oyunu kimler tezgâhlıyordu? Perde arkasında kimler vardı? Fikri ve vicdanı hür, vatanperver tarihçilerimiz, acaba ne zaman bu perdeleri aralayacak ve sahne arkasındakileri bütün dünyanın huzurunda ne zaman mahkûm edeceklerdi?

- Kalbi sadece vatan ve milleti için çarpan, kültür ve irfan hayatımıza 130 güzide eser kazandıran böylesine bir kahraman vatan evlâdının ve emsalsiz bir Sultan-ı Arifin ve bir Mürşid-i Kâmil'in, bugün bir şükran borcu olarak elinin öpülmesi, her türlü hizmetine koşulması lâzımgelirken, bilâkis, böylesine gâyr-i insanî bir muameleye maruz bırakılması, hangi akıl ve mantıkla, hangi vicdan ve insafla izah edilebilirdi?..

- Bu istifhamların, niçinlerin, acabaların arkasındaki gerçek neydi? Yoksa, bu millet mukaddesatından, örf ve an'anelerinden tecrid edilmek, tarihinden kopanlık mı isteniyordu?..

Aslında sorularına boşuna cevap anyordum. Zulüm ve ihanetlere gerekçe aramanın bir mânâsı var mıydı?

Bediüzzaman suçsuzdu. Suçsuzdu ama şu da inkar edilmez bir gerçektir ki, tarih boyunca hakkın mümessilleriyle çarpışagelen çeşitli zulüm çeteleri vardı. Bu zulüm çeteleri inkâr-ı ulûhiyeti, küfrün her nev'ini, dalâletin her çeşidini payidar etmek için,

tarih boyunca, imana, adalete, hakka karşı savaş vermişti. Bu uğurda, nice peygamberleri şehid etmiş, vatanlarından sürdürmüştü; ateşlere attırılmış, taraklarla tarattırılmıştı.

Bu menhus çeteler, sadece imana saldırmakla kalmamış, ilim ve fikre de savaş açmışlar, âlim ve mütefekkirlerin de hayatlarına kastetmişlerdi.

Sokrat'ı zindanlarda zehirlettiren de bunlar değil miydi? Eflâtun'u yurdundan bu zalimler sürdürmemiş miydi? Aristo da aynı akıbete uğramadı mı? Ya Galile? Tecziye yerine taltif edilmesi gereken o zât, neredeyse bu cahiller güruhuna kafasını kaptırmıyor muydu?.. Gücünü, ancak cehalet ve taassuptan alan bu çeteler, ne bir devlete, ne bir millete ve ne de bir devreye has olmuştu. *Yine de temenni ediyordum ki, bunların son mazlumu Bediüzzaman olsun.*